

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ**

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

**МАТЕРІАЛИ V ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ,
АСПРАНТІВ, ВИКЛАДАЧІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ**

(Суми, 20-21 квітня 2017 року)

**Суми
2017**

допомагають індивідам робити правильний вибір своєї поведінки в життєво значущих ситуаціях.

Цінності служать соціальними індикаторами якості життя, а система цінностей служить фундаментом культури. Система цінностей чинить зворотний вплив на інтереси, потреби людей і суспільств і виступає однією з найважливіших стимулів соціальної дії.

Цінності за своїми функціями не лише націлені в майбутнє. Вони діють також як культурні традиції, звичаї, ustalені норми, завдяки чому забезпечують зв'язок з минулим. Ціннісні уявлення регулюють поведінку людей стосовно сучасних їм реалій. Обираючи спосіб життєдіяльності, порівнюючи запропоновані суспільні моделі розвитку, громадяни визначають власну програму діяльності.

Література

1. Франко І. Наука і її взаємини з працюючими класами / Іван Франко Збір. творів у 50-ти томах. – К.: Наукова думка, 1986. – Т. 45.- С. 24-40.

МОДИФІКАЦІЇ ФОРМИ В СУЧАСНОМУ ЖИВОПИСІ

Чирков С., *ПР-41, СумДУ*

Філософський та художній дискурси як різні форми оприявленності сущого надають можливість наблизитися до більш повної та адекватної інтерпретації культури загалом та людини, що вписана в контекст культури зокрема. Саме через певні дискурсивні практики на рівні художнього та філософського можна віддзеркалити водночас процесуальність, випадковість та серійність, інваріантність буття культури.

Якщо мистецтво як сукупність феноменальних актів відбиває присутність людини в теперішньому та на рівні події відтворює умови здійснення смислу (кожного разу іншого), то філософія через рефлексивні практики дистанціюється від миттєвого, плінного, що, в свою чергу надає можливість відтворити цілісність розуміння певної епохи, її культурних та світоглядних засад та місце людини в цій цілісності.

Звертаючись до специфіки мистецтва живопису доби постмодерну та інтерпретації форми в межах мистецьких пошуків

середини ХХ – початку ХХІ століття, можна виокремити деякі риси, які повторюються.

Для живопису цього періоду є характерною відмова від авторства, як відмова від єдиної інтерпретації а тому і єдиної оформленості змісту. Відомий американський митець Енді Воргол, що вважається не тільки батьком поп-арту, але й батьком комерційного мистецтва, людиною, яка поставила своє мистецтво на конвеєр, стирає межу між автором та глядачем, він відкидає автора, як такого, що потрібен для того, щоб мистецтво жило. Ключову роль у творчості Енді грала його «Фабрика» і команда працівників, які виконували численні шовкодруки (один із найпопулярніших та найдоступніших видів друку на текстилі. А що це як не «смерть автора», про яку говорили філософи постмодерну, зокрема Р.Барт у своєму однойменному есе. Зокрема він наголошував на тому, що дати тексту автора – означає дати йому лише одну інтерпретацію, а це призводить до створення певних обмежень щодо тексту. Потрібно відмовлятися від «авторитету» автора. Із цього виходить, що замість того, щоб шукати якесь одне приховане послання, потрібно сприймати витвір «письменника» як багатовимірний простір, який неможливо розшифрувати.

Ще однією ознакою мистецтва цього періоду є серійність як віддзеркалення орієнтації не на окремого глядача а на масового, а звідси наявність безлічі форм, які у своїй повторюваності задають ефект вічності, нескінченості як масового глядача в цілому так і автора та його твору зокрема. В цій повторюваності віддзеркалене одразу і прагнення до вічності і не можливість це прагнення здійснити (як у епіграфі У.Еко до роману «Ім'я троянди»). В основі однієї із найвідоміших картин поп-арту – бляшанки супу «Кемпбелл», 1962 року лежить однаковість, повторюваність – на ній зображенні 32 бляшанки супу. «Воргол був переконаний, що у повторенні є щось сутнісно затишне»[1, с.31]. На картині немає жодних «мистецьких» штрихів, чи то жирних мазків фарби, чи нашарування, тощо. «Нова настанова Енді – хай буде, як вийшло»[1, с.31]. У той самий час, при відмові прикрашання зовнішньої форми предметів, Енді Воргол наголошує на їх природній красі. Тобто «форма» бляшанок супу переноситься із повною точністю на полотно митця. Згодом виникає потреба у створенні таких творів мистецтва, які завжди можна відтворювати, тому що є певна конструкція або ідея цього твору, яку можна в будь-якому випадку створити вже без наявності автора.

Форма у сучасному мистецтві має знаходитись у стані постійного руху, що віддзеркалює рухливість та плинність людських вражень та оточуючої реальності. Наприклад, це знаходить своє віддзеркалення в мистецтві хеппенінгу, флеш-мобу та електронних мистецтвах, в яких об'єднується робота живописця та режисера і де форма переноситься на глядача. Тобто, глядач під керівництвом митця створює форму, яка постійно рухається. Таким чином, відтворюється живопис в його безпосередньому значенні – як фіксація в знакових формах живого, але на відміну від живопису минулого це живе має залишитися живим у витворі мистецтва.

З іншого боку є такі види сучасного мистецтва, які потребують свого автора, як повноцінного учасника «витвору». Можна сказати, що автор у свою чергу стає художнім засобом, за допомогою якого відбувається спроба зтерти межу між мистецтвом та дійсністю. Мова йде про акціонізм, у якому акцент переноситься із витвору мистецтва на процес його творення. Саме про такий спосіб заявити про дещо через його зникнення в момент оприявлення і говорить Ж.Дерріда стосовно акту даріння та дару як такого. Можемо вважати, що будь-який витвір мистецтва – це створення нового способу існування через постійне творення та зникнення форм.

Література

1. Кетрін Інгрем. Це Воргол: Пер. Ростислав Паранько. - Львів.: Видавництво Старого Лева, 2016. - 79.

Науковий керівник – *доцент кафедри філософії, канд. філос. наук, Козинцева Т.О.*

СТАНОВЛЕННЯ ЛІДЕРІВ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАД У ВІТЧИЗНЯНІЙ РЕЛІГІЙНІЙ ТРАДИЦІЇ КОНКРЕТНОГО ПРАВОСЛАВНОГО ІДЕАЛІЗМУ

Туляков Олег Олегович,
*кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри філософії СумДУ*

Наразі осередням творення нової України є місцева громада. Стратегічним завданням децентралізації є надання повноважень та важелів впливу на низовий рівень. Тому постає задача підготовки та